

Lekker voor
vrouwen

23cm

**PORNOSTER
JAMES DEEN**
STELT NOOIT
TELEUR

BDSM-STEL
VERLIEFD &
ONDERDANIG

'JA DÁÁR!'
5 VROUWEN
TONEN HUN
HOTSPOTS

MANO BOUZAMOUR
+ VIJFTIG TINTEN
ANDERS + SUSAN
SMIT + SEXY
BERLIJN + DIAN
'PUSSY BOOK'
HANSON +
LINGERIE
& TOYS

JUICY DETAILS

42 pagina's leesgenot
door Philip Huff
& Isabelle Dams

Op
de set

A photograph of a woman sitting on a grey sofa, holding a smartphone up to take a picture of a nude person's back. The woman is wearing a grey cardigan over a red top. The nude person is standing in the foreground, with their back to the camera. The scene is set in a room with a window in the background. The text 'HET ECHTE WERK' is overlaid in large white letters across the bottom half of the image.

HET ECHTE WERK

Pornoregisseur Jennifer Lyon Bell maakt prijswinnende films vanuit een feministisch perspectief. Hoe die eruitzien en wat ze voor je doen? Oh-verslaggeefster Kalinka Hählen zocht het uit en pikte – bij hoge uitzondering toegestaan – ook nog een intieme casting mee.

Ik betrap mezelf erop dat ik steeds vaker de zoektermen ‘vintage’, ‘Frans’ en ‘liefdevol’ intik bij het zoeken naar prettige pornofilm-pjes. Die termen ja, want ik stuit ermee op erotische pics, vaak uit de jaren zeventig en tachtig, waar een verhaal (hoewel flinterdun)

en het uitventen van wederzijds genoeg een iets belangrijker rol hebben dan nu in mainstream porno de rigueur lijkt te zijn. Die *flicks* laten bovendien wat meer lichaamsbeharig zien, minder tot geen siliconenborsten en een grotere diversiteit in tussenbeense smoeltjes, in plaats van een *hostile take-over* van designervagina's. Overigens kwam ik door schade en schande tot dat trio zoektermen: ‘Duits’ resulteerde in dolkomische avontuurtjes in Tiroler schuurtjes, een John Lantings Theater van de Lach met veel draaiende ladders, mollige alpenweides en romige borsten in een erotisch kader. Dat terzijde.

Mijn behoefte aan een wat echtere, warmbloediger vorm van porno is natuurlijk niet nieuw en staat evenmin op zichzelf. Na jarenlange dominantie van plastic porno kon de roep om seksfilms met mensen van vlees en bloed niet uitblijven. Dat verlangen is niet alleen een tegenbeweging; het past perfect binnen een grotere trend in de samenleving waarbij de focus ligt op authenticiteit en duurzaamheid. Die trend uit zich onder andere in het laten zien van minder gelikte en opgepoetste beelden in bijvoorbeeld mode, films en reclame, met ‘gewone’ rolmodellen waarmee je je makkelijk kunt vereenzelvigen. In porno is dat niet anders. Niet voor niets is de populariteit van doe-het-zelfporno de laatste jaren gestegen, met online paradijsjes van toegankelijke homevideo's die een wat-hij/zij-kan-kan-ik-ook-gevoel aanwakkeren. En of je nou zin hebt in het aanschouwen van die soms wat groezelige thuisfilmpjes of niet, zulke seks gaat over ons, over jou en mij. Want zeg eerlijk: seks is geen plastisch wipfestijn op perspex hakken. Een potje rolbezemen hoeft heus niet van knuffels en

De casting kan beginnen. Jennifer neemt wat kiekjes van de 20-jarige Joy.

Natuurlijk voelt ze soms een aarzeling voor ze uit de kleren gaat, zal Joy naderhand zeggen.

aaitjes aan elkaar te hangen, maar een grapje, stuntelige handeling of warme tongzoen zijn gewoon onderdeel van het feest. Zulke gebaren maken een seksfilm dus ook intiemmer, en daarmee menselijker.

Wat menselijk betreft: ook vrouwen willen genieten van seks. Zij hebben net als mannen wensen en fantasieën die ze willen uitleven en ook zij kijken graag naar seksfilms om opgewonden te raken – een open deur, eigenlijk. Toch blijft het aanbod expliciet erotische films dat vrouwen aanspreekt wat dunnetjes. Ja, er is pornafilms waarin de nadruk niet op uitsluitend de penetratie en standjes ligt, maar op het verhaal, de ambiance, het voorspel en *slow sex*. Toch doen ze soms wat Bouquet-reeksig aan, die pornavehikels, met filttertjes en overdreven soft-focusbeelden, alsof de mannelijke regisseur geprobeerd heeft de vrouw te behagen met wat hij *denkt* dat vrouwen willen, maar niet verder is gekomen dan clichés en het klassieke riedeltje. Maar ja, *wass will das Weib?* Van alles, maar misschien vooral meer keuze en minder afgezaagde scenariootjes. Sommigen verlangen een staccato ketsende *woodpecker*, anderen lusten er wel zes, terwijl weer anderen liever minnekozen met een vrouw, de zweep erover leggen of kaarslichterotiek tot hoogste ideaal verheven hebben.

NEUKPOPPENVRIJ

De Amerikaanse pornoregisseur Jennifer Lyon Bell (45) van Blue Artichoke Films probeert met haar werk een diverser en vooral geëmancipeerder beeld te laten zien dan in mainstream porno het geval is, met een gelijkwaardige rol voor man en vrouw. Belangrijk is dat vrouwen niet instrumentarisch zijn voor het genot van de man, neukpoppen zoals je die veel te vaak in porno ziet, maar hun eigen seksualiteit durven te beleven. Haar films haken aan de realiteit en steunen op een goed geschreven en geloofwaardig script, met ruimte voor improvisatie. Ze gaan over het leven, met echt mensenseks, erotiek, aanraking, emoties en het spel der verleiding. De art direction is fenomenaal: cool, modern, gespeend van kitsch en ransrandjes. Bell gunt je bovendien de tijd je in te leven in de personages en de chemie tussen hen, opdat ook jij langzaam hun spanning gaat voelen, in plaats van instant en ongerichte opwindings. 'Dingdong, *pizza guy*, ah, u betaalt meteen in natura?' is hier zeker niet aan de orde. Voor wie de in Amsterdam wonende Bell en haar films nog niet kent: zij debuteerde in 2006 met de erotische documentaire *Headsbot*, een bijzondere short gebaseerd op Andy Warhols *Blowjob*, waarin een man (*first-time* acteur Chris Brinkhof) oraal bevredigd wordt, zonder dat dat expliciet zichtbaar is. Wel te zien zijn aanloop en

Verlegenheid, ongeplande botsingen van lichaamsdelen of een timide giecheltje: ze zijn oprecht en daardoor charmant

KIJK OOK NAAR ...

Destricted, verschillende regisseurs (2006) – Kunstzinnige verzameling shorts van gerenommeerde regisseurs als Larry Clark, Marina Abramovic en Sam Taylor-Wood. Gewaagd, provocerend, esthetisch gezien heel *easy on the eye*, met opmerkelijke scenariootjes. ...

dienende rol; ik wil juist laten zien dat ze zelf een seksleven hebben en daarvan genieten.”

Daartoe gebruikt Bell verschillende cinematografische technieken, zoals het afwisselend laten zien van de gezichten en mimiek van de acteurs, zodat er een dialoog ontstaat. Simpel, maar doeltreffend. En een wereld van verschil met

andere porno, waarin vooral één persoon (doorgaans de vrouw) op de korrel wordt genomen, teneinde de heren te behagen. En dat slechts oppervlakkig, personages krijgen nauwelijks kleur. Bell heeft het denk ik bij het rechte eind met haar idee dat het in beeld brengen van de man, zijn lust en zijn gevoelens een enorm verschil maakt. Het oog van de heterovrouw wil tenslotte ook wat. En dat niet alleen: door te focussen op beide personages krijg je een intiem samenspel, in plaats van een protserige, *campy* bijna-soloperformance, wat stukken meer weg heeft van hoe het er in onze bedden aan toegaat. “Het is,” zegt Bell, “voor een feministisch perspectief bovendien belangrijk af te wijken van stereotypingen. Reguliere porno is heel beperkend. Niet iedere vrouw beleeft seks uitsluitend binnen een monogame (heteroseksuele) relatie, zoals in *popular culture* vaak geschetst wordt. Seksuele vrijheid is een essentieel onderdeel van de vrijheid van een vrouw. Je kunt heel goed spannende en betekenisvolle seks met bijvoorbeeld een vreemde hebben. Zulke verhalen laat ik ook zien.”

OPKONTJE VOOR DE FANTASIE

Een ander aspect dat in Bells films bijdraagt aan het gevoel van authenticiteit is haar keuze van acteurs. Sommigen zijn geheel onervaren in het vak, maar staan open voor een bijzondere ervaring, die van tevoren uit en te na besproken is met de betrokkene – risico's inclusief. Verlegenheid, ongeplande botsingen van lichaamsdelen of een timide giecheltje: ze zijn oprecht en daardoor charmant. Ook de acteurs die wel ervaring hebben, ogen en opereren onvervalst. Zoals de make-uploze Joy (20), die ik ontmoet bij een casting voor een nieuwe film (de mensen die geheel belangeloos wilden fungeren als mijn assistent bij dit evenement, zijn niet op een hand te tellen).

Het is mijn eerste seksfilmcasting. De fotograaf en ik mogen bij hoge uitzondering aanwezig zijn. Normaal gesproken wil Bell absoluut geen vreemden op de set; het is belangrijk dat de acteurs zich op hun gemak voelen en in een vertrouwde, intieme omgeving kunnen werken. Ik ben niet zenuwachtig, maar ook niet geheel *at ease*; eerder afwachtend, nieuwsgierig naar wat ik straks ga zien, naar hoe iemand het aandurft naakt voor een publiek te staan. Joy – zelfverzekerd, zwarte bloemetjesrok, slippers, nonchalante mouwloze hoodie – heeft een aanstekelijk borrelende schaterlach en lijkt van verlegenheid slechts een weinig last te hebben. Ik zie haar wat onwennig een scène acteren op aanwijzing van de geruststellend kalme Bell, een stuk tekst dat Joy door kleine veranderingen in intonatie telkens anders moet laten klinken, van troostend en bemoedigend tot geërgerd. Na iedere scène weerklinkt haar lach en denk ik iets van schroom of ongemakkelijkheid ten aanzien van haar performance te voelen.

Als het tijd is voor een geïmproviseerde striptease lijkt er een knop om te gaan. Joy moet een intieme, speelse striptease doen voor een denkbeeldige lover, alsof ze zich alleen met diegene in een huis- of slaapkamer bevindt. Even leeft ze zich in, en dan gaan haar kleren uit: speels, *cheeky*, lieflijk naturel en tegelijkertijd gedecideerd en doelgericht, als een roofdier dat op haar prooi afgaat. Slippers worden met een bevestig gepunte voet resoluut terzijde geschoven, een beha vliegt door de lucht naar de *imaginary lover*. De aanwezige fotograaf draait om haar heen en doet telkens klik, zonder dat Joy zich van de wijs laat brengen. Als ze uiteindelijk poedelnaakt voor ons staat wil ik van plaatsvervangende opluchting bijna enthousiast in klappen uitbarsten, maar ik hou me in. Het lijkt me niet chic nu, zoals applaudiseren wanneer het chartervliegtuig naar Marbella met de wielen de grond raakt dat ook niet is. Natuurlijk voelt ze soms een aarzeling voor ze uit de kleren gaat, zegt Joy naderhand. “Maar meestal denk ik dan: *fuck it*. En dan doe ik het gewoon.” Joy werkt ook voor *abbywinters.com*, een online pornokanaal waar de nadruk eveneens op een grote variëteit *natural girls*, real-life koppeltjes, reële seks en heuse orgasmes ligt. Ze doet dit omdat het een kick is, ja, zeker, maar vooral ook uit overtuiging: “Mainstream porno is eenheidsworst. Ik wil juist wat anders laten zien, een ander idee van vrouwen en seks. Dit werk wordt vaak als schaamtevol gezien. Daarom wil ik het met trots claimen, laten zien dat je als vrouw openlijk je seksualiteit kunt beleven.” Het is een droom van een dame voor een regisseur als Bell, want ze is enthousiast en ‘*up for anything, really*’. Binnenkort in een theater *near you*, vermoed ik. ①

Dirty Diaries, Mia Engberg (2009) – Twaalf shorts van verschillende jonge vrouwelijke regisseurs, bijeengebracht door de Zweedse documentairemaakster Engberg, die het hele gamma aan sekssmaken bestrijkt, van conventionele heteroseks tot hardcorepraktijken en lesbische intermezzo's.

Lucía y el sexo, Julio Medem (2001) – Zinderend erotisch epos rond Lucía's vriendje Lorenzo, een schrijver, en zijn lotgevallen na een seksuele ontmoeting. Mooie, maar soms tikje ingewikkelde film met een niet-lineaire vertelstructuur.

Ken Park, Larry Clark (2002) – Cool gefilmd modern verhaal over skatende jongeren en hun leven. Rauw en ongecensureerd, het leven in zijn naakte, soms onaangename waarheid. Clark ten voeten uit.

Shortbus, John Cameron Mitchell (2006) – Een groep New Yorkers treft elkaar in een underground salon waar muziek, cabaret en het exploreren van de vleselijke lusten onderdeel zijn van de dagelijkse dialoog. Van de regisseur van cultfilm *Hedwig and the Angry Inch*, over een transsexuele punkrocker.